

Urunk! Tedd teljessé a Benned való építkezésünket!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 14. fejezetének a 25.-től a 35. verséig a következőképpen:

„Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt: Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, az nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom. Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy telik-e mindenre a befejezésig? Nehogy – miután alapot vetett, de nem tudta befejezni – gúnyolni kezdje mindenki, aki látja, és ezt mondja: Ez az ember építkezni kezdett, de nem tudta befejezni. Vagy ha egy király elmegy, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül le előbb, és nem tart tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene? Mert ha nem, akkor követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket. Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, az nem lehet az én tanítványom. Jó a só, de ha elveszti az ízét, hogyan tudják azt visszaadni? Sem a földre, sem a trágyadombra nem való: tehát kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja!”

Urunk, mi olyan sokszor megtorpanunk – ahelyett, hogy Utánad mennénk. Olyan sokszor elveszti az életünk az igazi ízét – pedig Benned van az ízek összessége. Mutasd meg nekünk a Te gazdagságodat igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! A múlt héten arról beszéltünk, hogy Jézus teremtett egy jobb kezet az elsorvadt kéz helyett. Emlékszünk arra, hogy mi volt erre a válasz? Dicsőítette a tömeg a csoda miatt Istent? Neem... „A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele.” (Mt 12,14) Jézus tanítványainak nem dicsőségre és hozsannára kell tehát felkészülniük. Az csak virágvasárnap van. De utána elkezdünk gyors ütemben haladni nagypéntek felé. Azonban – és most hadd spoilerizzem el a mai igehirdetés végét – soha, semmilyen nagypéntek közepén ne feledjük el azt, hogy NINCS nagypéntek feltámadás, húsvét nélkül.

Hogyan kezdődik Jézus tanítványának élete? Úgy, ahogyan az igeszakasz? Meg kell gyűlölnie apját, anyját, feleségét, gyermekeit – mindenkit, még a saját lelkét is? Nem. Az igeszakaszunk előtti rész kihagyhatatlan a tanítványságból. Az ugyanis a királyi menyegző. Jézus királyi menyegzőre hív el bennünket akkor, amikor a tanítványai leszünk. Végtelen örömbé. Felszabadult ünneplésbe. No persze az már ott is látszik, hogy ezért tennünk is kell valamit. A királyi menyegzőre csak az mehet be, aki felveszi a házigazda által ingyen adott menyegzői ruhát. Nem követhetjük tehát Jézust a saját addigi életünkben járva. Új életet kell, hogy felvegyünk. Tisztát. Ünnepit. A Jézushoz méltót. De ezt Ő adja nekünk. Ingyen.

Itt érkeztünk el a mai igeszakaszunkhoz. Három kérdésre fogunk ma közösen választ keresni. 1. Hogyan indulunk el Jézus követésére? 2. Hogyan haladunk Jézus követése közben? 3. Mi lesz belőlünk Jézus követése közben?

Kezdjük az első kérdéssel. Hogyan indulunk el Jézus követésére? Már kétszer is hallottuk ma: meg kell, hogy gyűljük apánkat, anyánkat, feleségünket, gyermekeinket – még a saját lelkünket is... Felülírta volna Jézus az Atya negyedik parancsolatát, a „Tiszteld atyádat és anyádat” parancsolatot? Annak az Atyának a parancsolatát, akinek Jézus *minden* parancsolatát megtartotta? (Jn 15,10) Nem. A „meggyűlöli” szó az eredeti görögben nem érzelmi viszonyulást fejez ki, hanem *sorrendet*. Azaz a pontos fordítás így hangzana: aki fontosabbnak tartja a saját rokonait, vagy az óemberségének a lelkét (vagy a királyi menyegző előtt viselt, saját ruháját), mint Jézust, az nem lehet Jézus tanítványa. Ezt se úgy gondoljuk azonban, hogy Jézus egy öntömjémező, narcisztikus alak, aki nem tűr meg maga mellett mást. Éppen Jézus fog minket visszavezetni a saját apánk, anyánk, feleségünk, gyermekünk, testvérünk és lelkünk igazi szeretetéhez – amely Jézusból és az Atyából, a szeretet Teljességéből fakad. Jézus nem kitagadja azokat, akik nem így viselkednek akkor, amikor azt mondja, hogy azok nem lehetnek az ő tanítványai. Az eredeti görög kifejezés *képességet* jelent. Azaz: azok, akik nem teszik Jézust minden elé az életükben (tudva és bízva abban, hogy mindennek Ő adja meg az igazi ízét), azok nem lesznek képesek arra, hogy kövessék Jézust. Jézus követése tehát nem valamiféle kegy, amelyet Jézus osztogat. Jézus követése életünk legnagyobb ajándéka, amely kifejlődik bennünk. Kiben gyorsan, kiben lassan.

Valljuk be, kedves testvéreim, milyen sokszor eljátszunk azzal a gondolattal, hogy én mennyi lemondás árán követem Jézust... Cipelem a keresztemet... Volt egy sportbalesetem, és azóta fáj a vállam. Cipelem a keresztemet... A helyett, hogy orvoshoz mennék vele... Összevesztem a testvéremmel, és azóta nem békültem ki vele. Cipelem a keresztemet... A helyett, hogy leülnék vele megbeszélni a dolgokat... Vigyázzunk Kedves Testvéreim! Nem minden kereszt valódi kereszt... Vannak a könnyebb út választása miatt cipelt bizsu-keresztjeink is...

Most érkezünk el a második kérdésig. 2. Hogyan haladunk Jézus követése közben? Ott ültünk a királyi menyegzőn. Kaptunk Jézustól egy tökéletesen tiszta, menyegzői ruhát. Levethettünk magunkról mindent, ami szennyes volt. Minden bűnünk, minden bajunk – *eltöröltetett*. Hát nem lelkesen indul meg az ember Jézus után? A közmondással ellentétben a kezdet könnyű. A bajok aztán jönnek... Építkezünk, építkezünk – és kifogy a pénz... Kifogy a szusz. Kifogy a lelkesedés. Kifogy az erőnk. És nem döbbenünk rá arra, hogy Jézustól mindig újat kérhetünk. Mert mi nem kérünk. Mert mi a saját lelkünket erősebbnek gondoljuk mindennél. Jézusnál is...

Edison nem így gondolkodott. 67 évesen Edisoninak leégett az egész laboratóriuma. Utána ezt mondta: „A katasztrófa legnagyobb haszna, hogy minden tévedésünk elégett. Hála Istennek, tiszta lappal indulhatunk újra.” És három héttel a tűz után Edison megszerkesztette az első működő fonográfját.

Ma az 1956-os forradalom 67. évfordulója van. Amikor először megláttam azt, hogy ma a „ha egy király elmegy, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül le előbb, és nem tart tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene?” – akkor egy kicsit elkezdtem fájni... Hát e szerint a logika szerint el sem lett volna szabad kezdődnie az 56-os forradalomnak... Hát nem kétszeres volt ott a túlerő... Sokszoros. Rengetegszeres. **Jézus szerint hiba lett volna 56? Nem.** A jézusi példa az ókorban földi célokért zajló, területszerző, szabályok szerint megvívott háborúkra igaz. Nem az elkeseredés olyan fokára, amikor *muszáj* már tenni valamit, mert ami történik, az kibírhatatlan, és mindennek ellene mond, ami emberi.

Emlékezhünk tehát 56 hőseire felemelt fejjel. *(De azért zárójelben tegyük azt is hozzá, hogy nem voltak hősök azok, akik – akármilyen megérdemelten is – államvédelmis kiskatonákat fejjel lefelé, fákra lógatva – péppé vertek. Ez nem a jézusi megoldás.) Ennek ellenére ünnepezzük 1956 lényegét – a megalkuvás-mentes kiállást felemelt fejjel. Legyünk büszkék azokra, akik ezt az utat választották.*

És közben gondolkodjunk el a saját kisebb-nagyobb megalkuvásainkon is. Itt egy kis kitérőt kell, hogy tegyek, mert nekem is van elszámolnivalóm. Bűnvallást szeretnék tenni előttetek. 56 emlékének is tartozom ezzel. *Amikor én még kissrác voltam... -- a KISZ egyik vezetőjeként tevékenykedtem. Hosszú bekezdéseken át sorolhatnám, hogy mi minden jót is tettem eközben (az ELTE TTK-án megalapítottuk az első hallgatói önkormányzatot, bevezettük az első oktatói munka hallgatói véleményezését az országban, stb.) és – Istennek legyen hála – a hitemet soha nem kellett megtagadnom. De mégis. Hosszú éveken át egy magát kommunistának nevező, Istentagadó szerveződés vezetője voltam. Ez bűn. Olyan bűn, amelyet azóta már megbántam és Jézus lába elé letettem. Öt éve, a hatvanadik születésnapomon egész nap boldog Brenner János, a kommunista rendszer által 1956 után 32 kézzúrással és állati brutalitással megölt lánglelkű pap szombathelyi sírjánál imádkoztam – a jóvátétel egy apró részeként. Isten óvjon meg bármelyikötöket ilyen vargabetűktől.*

A mai igeszakaszunk után van az elveszett juh, az elveszett dragma és a tékozló fiú történetének a hármasa. **Mi is sokszor vagyunk elveszett juh, ahogyan az előző énekünkben énekeltük.** De – *ahogyan az én életem is mutatja* – a mi mennyei Atyánk folyamatosan keres minket, és kapunk új és új esélyt arra, hogy megtaláltassunk. „Bár a hit szívémben, bár a hit szívémben, Oly kicsiny, mint mustármag. Mégis, bármily gyenge, mégis bármily gyenge, Szentleked nevelje, Nevelje föl nagy fának, hogy terjedjen ága, legyen virága Kedves néked, Urának!”

Itt érkezünk el a harmadik kérdésig. 3. Mi lesz belőlünk Jézus követése közben? Meg is kaptuk már a választ az ének versszakából: nagy fa, virág, másoknak örömet adó, másokat hitre vezérlő – élet-gyümölcs lesz belőlünk Jézus követése közben. Ahogyan Kálvin János mondta: *„Mindent feladtam a Krisztusért. És mit találtam? – Mindent megtaláltam a Krisztusban.”* Vagy ahogyan Ordass Lajos, a 48-ban börtönbe vetett, 56-ban újra püspökké választott, majd 58-ban újra eltávolított evangélikus püspök írta: *„Keresztényként élni nem játék. Nincs rombolóbb valami, mint a csődöt mondott keresztény élet. A toronyként emelkedő keresztény életem megépítésére az én erőim – bizonyosan elégtelenek. De számíthatok a testvéreim segítségére. És számíthatok Szent Lelked erejére. Ezzel a gazdagsággal nemcsak a tornyot – a templomot is megépíthetem.”*

Jézus a só hasonlatát használja arra, hogy mi lesz belőlünk az Ő követése közben. Mi leszünk a föld sója (Mt 5,13), amely nélkül nem étel az étel. A só tartósít: a közösséget romboló erők *ellen* dolgozik. És ami az egyik legfontosabb: a sónak, ahhoz, hogy hatni kezdjen, fel kell oldódnia a közösségben. Fel kell adnia a saját maga különállóságát. **A só csak csendben, lassan, elrejtetten tudja kifejteni a hatását.**

Váljunk ilyen alázatos, másokat szolgáló emberré Urunk követése közben! Árassza a mi Benne megszentelt életünk az Ő szeretetét. Ahogyan a bevezető zsoltárban mondtuk: Vezess minket a Te parancsolataid útján, mert abban leljük kedvünket. Hajlítsd szívünket a te bizonyosságodhoz, igazságoddal eleveníts meg minket. Ámen.